

[Finansministeren.]

fremsat mange kommentarer til forslaget om præmiering af privat opsparing, og jeg tror nok, at dette har skuffet mange andre end mig. Også på dette område mente man såvel fra venstres som fra de konservatives side, at tanken kunne være god, og jeg tror endog, at den ærede ordfører hr. Erik Eriksen anvendte ordet konstruktiv, men også dette forslag ønskede den ærede ordfører hr. Aksel Møller kun virkeliggjort under en regering, som han kunne have tillid til. Mon det styrker befolkningens agtelse for folketinget, at vurderingen af nye og konstruktive forslag skal foregå udfra sådanne rent politiske motiver?

Hvis det kan trøste de to partier til højre i salen og stemme dem mildere overfor forslaget, har jeg ikke noget imod at oplyse, at jeg har arbejdet med denne tanke, længe før der blev truffet beslutning om folketingets ekstraordinære indkaldelse, og jeg kan ikke se, at muligheden for at få et godt forslag gennemført hurtigere end påregnet skulle forringe dets værdi, særlig i den nuværende situation. Jeg forstod iøvrigt på den ærede ordfører hr. Bertel Dahlgaard, at han var enig i de principper, som ligger til grund for forslaget, og så er der måske alligevel håb om, at vi kan komme i forhandling om det.

Det forekommer mig endelig meget karakteristisk for hele drøftelsen i går, at de ærede ordførere praktisk talt ikke omtalte regeringens forslag om støtte til eksporten. Jeg finder dette beklageligt, da regeringen betragter forslaget som et meget væsentligt led i valutaplanen. Jeg håber ikke, at den manglende interesse for forslaget skal tages som udtryk for, at man ikke ønsker at gå denne vej for at rette valutasituationen op.

Jeg skal til slut vende mig mod påstanden om, at det ikke kan nytte at medvirke til, at regeringen får større overskud på statsregnskabet. Man har, efter hvad der siges, ikke tillid til regeringen og frygter, at pengene vil blive brugt til andre formål. Det er sagt mange gange, men det synes altså nødvendigt at sige det endnu en gang: regeringen kan ikke anvende een eneste krone uden tilslutning fra folketinget, og beskyldningerne mod regeringen for ikke at kunne modstå fristelsen til at bruge løs af et eventuelt overskud må derfor også

være rettet imod folketinget eller det flertal indenfor folketinget, som bevilger nye udgifter. Der er grund til at gøre opmærksom på, at tinget med et meget stort flertal har godkendt hver eneste af regeringens udgiftsdispositioner.

Men for at der ikke skal være nogen misforståelser på dette punkt, vil jeg gerne slå fast, at den forøgelse af overskuddet fra 180 mill. kr. op til 300 mill. kr. for indeværende finansår og den forøgelse af overskuddet på 350 mill. kr. for det kommende finansår, som skulle blive resultatet af regeringens valutaplan, vil regeringen ikke foreslå anvendt til andre formål. Dette skulle synes en selvfølge. Naturligvis søger regeringen ikke folketingets medvirken til en forøgelse af statens overskud for at forbedre valutasituationen for derefter at bruge pengene til andre formål. Ja, jeg kan sige det endnu skarpere: regeringen vil føle det som sin pligt at gå imod forslag fra anden side, som vil formindske det overskud, man nu stiler imod.

Jeg har forstået såvel på oppositionens blade som af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards udtalelser her i tinget, at man lægger megen vægt på, at der finder en binding sted af de beløb, som regeringens forslag vil tilføre statskassen. Må jeg om dette problem udtale, at for mig er det afgørende, at beløbet indgår i statskassen og derved unddrages omsætningen. På hvilken af statens konti i nationalbanken beløbene bogføres, er for mig mindre afgørende, men jeg vil dog gerne indrømme, at den store interesse, der fra flere sider lægges for dagen vedrørende dette spørgsmål, kan gøre det rimeligt at drøfte sagen nærmere, før endelig kontering besluttet.

Dette er ikke det eneste spørgsmål, som der kan forhandles om. Som allerede bemærket ved fremsættelsen af lovforslagene er de fremsat til forhandling, men samtidig til hurtig og velvillig behandling. Jeg har forstået, at det måske kan knibe med det velvillige, men jeg ønsker gerne endnu en gang at understrege, at det efter regeringens mening er absolut påkrævet, at der handles nu. Det vil tage tid, før mange af indgrebene begynder at virke, og det er afgørende, at foranstaltningerne når at virke nu, hvor vi har gode eksportmuligheder. Vi påtager os alle et stort ansvar,